

Neden #ÖnceAİLE Demeliyiz?

İnsanlığın İlk Kurumu Ailedir!

Hız. Adem aleyhisselamın yaratılışından sonra insanlığa dair ne varsa, AİLE ile doğrudan veya dolaylı ilgilidir. Ailenin geçmişı insanlığın köküne dayanır. *“Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah’tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir.”* (Nisa /1)

İlk aile, Cennet bahçelerinde Hız. Adem ile Hız. Havva anamız tarafından Allah’ın izni ile kurulmuştur. *“Biz de şöyle dedik: “Ey Adem! Şüphesiz bu (İblis) sen ve eşin için bir düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın; sonra mutsuz olursun. Şüphesiz senin için orada aç kalmak, çıplak kalmak yoktur.”*” (Taha /117-118)

Allah’ın açık uyarısı ve yasağına rağmen, lanetli şeytanın Hız. Havva ve Hız. Adem’i yalan vaatlerle kandırması ve yasaklanmış eylemde bulunmaları üzerine, her ikisi de Cennetten kovularak yeryüzünün farklı bölgelerine sürgüne gönderilmiştir. *“Nihayet şeytan ona vesvese verip şöyle dedi: “Ey Adem! Sana ebedilik ağacını ve yok olmayan bir saltanatı göstereyim mi?” Bunun üzerine onlar (Adem ve eşi Havva) o ağacın meyvesinden yediler. Bu sebeple ayıp yerleri kendilerine göründü ve cennet yaprağından üzerlerine örtmeye başladılar. Adem Rabbine isyan etti ve yolunu şaşırdı. Sonra Rabbi onu seçti, tövbesini kabul etti ve ona doğru yolu gösterdi. Allah şöyle dedi: “Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan inin. Eğer tarafımdan size bir yol gösterici (kitap) gelir de, kim benim yol göstericime uyarsa artık o, ne (dünyada) sapar ne de (ahirette) sıkıntı çeker.”* (Taha /120-123) Yani şeytanın birinci fitnesi, insanlığın temeli olan ilk ailenin parçalanmasıyla sonuçlanan aşağılık bir başarı hikayesidir.

Şefkati ve merhameti gazabının çok üzerinde olan Şanı Yüce Allah’ın, pişman olan Hız. Adem

ve Hz. Havva'nın dualarına ve kavuşma taleplerine karşılık vermemesi beklenemezdi. *"Bu durum devam ederken Âdem, Rabbinden bir takım ilhamlar aldı ve derhal tevbe etti. Çünkü Allah tevbeleri kabul eden ve merhameti bol olandır."* (Bakara / 37) Nitekim, dualarının kabul edildiği yer varsayılan Rahmet Tepesi ile, buluşma yerleri olarak bilinen Arafat bölgesi Haccın rükunları arasında bulunarak 1500 yıla yakın zamandır tekrarlanıyor. İnşallah kıyamete kadar da anılmaya devam edecektir. Yani Allah'ın indinde esas ve makbul olan ailenin korunmasıdır.

Takdir-i İlahi gereği, insanlığın çoğalması için kadınla erkeğin birlikteliği aile çatısı altında meşru kılınmıştır. *"Sizi bir tek candan (Âdem'den) yaratan, ondan da yanında huzur bulsun diye eşini (Havva'yı) yaratan O'dur. Eşi ile (birleşince) eşi hafif bir yük yüklendi (hamile kaldı). Onu bir müddet taşıdı. Hamileliği ağırlaşınca, Rableri Allah'a: Andolsun bize kusursuz bir çocuk verirsen muhakkak şükredenlerden olacağız, diye dua ettiler."* (A'raf /189) Neslin devamı için meşru aile yapısının kurulması ve korunması şarttır. Nikahsız zina türü beraberlikler yasaklanmış ve en büyük günahlar arasında sayılarak lanetlenmiştir.

Alemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz en güzel aile örneklerini bizzat yaşantısında göstermiş ve mü'minler başta olmak üzere insanlığa mükemmel bir rol model olmuştur. *"Sevgi dolu, doğurgan kadınlarla evleniniz. Çünkü ben kıyamet gününde peygamberlere karşı sizin çokluğunuzla iftihar edeceğim"* (Ebu Davud, İbn Hanbel) ve *"Kişi evlendiğinde dinin yarısını tamamlamıştır. Diğer yarısı için de Allah'tan korksun!"* (Beyhakî, Şuabü'l-îmân) Şeklinde mübarek sözleriyle hem neslin devamı için, hem de ideal İslam yaşantısı için aile birliğini işaret etmiştir.

Kısacası aile kutsal bir yolculuktur. Sadece dünyada kalmaz, sonsuz ahiret hayatını hedefleyerek yaşamayı gerektirir. Hayırlı evlilikler, taraflarını Allah'ın rızasına ve Cennetine götüren bir yaşantıyı sunar. Kötü veya başarısız evlilikler de dünyada ve ahirette hüsrarla sonuçlanan felaket bir serüvene dönüşür.

Şeytan, Ailenin Ezeli Düşmanıdır.

İnsanlığın ve hak din olan İslam'ın inkişafı için aile kurumuna bu kadar önemli verilince, ezeli düşmanımız şeytanın da kaçınılmaz baş hedefi aile olmuştur. Sevgili Peygamberimiz bu tehlikeyi açıkça belirtmiştir: *"İblis tahtını su üzerine kurar. Sonra yapacakları kötülükleri yapmak üzere avenesini sağa sola gönderir. Makam ve mevkice ona en yakın olan, fitnenin en büyüğünü yapandır. Hepsi yaptıklarını anlatmak üzere İblis'in yanına gelir ve içlerinden*

birisi: 'Ben şunu, şunu yaptım.' der. Ancak İblis, ona: *'Senin yaptığın da bir şey mi?'* der. Sonra bir başkası gelir ve **'Falan adamı, karısından boşayınca kadar onun yakasını bırakmadım.'** der. **İblis bundan o kadar memnun olur ki, hemen onu yanına çağırır ve 'Sen ne kadar şirinsin!'** diyerek ona iltifat eder." (Müslim, Münafıkûn 67; Müsned, 3/314) Bugünlerde aile kurumunu her fırsatta parçalamak için kanun ve sözleşme çıkaranlar da bilerek veya bilmeyerek şeytanın emellerine hizmet ediyorlar!

Buraya kadar izah edildiği üzere; ailenin ne kadar mühim ve kutsal bir kurum olduğunu göremeyenler veya hafife alanlar, ya sinsi ve şeddeli bir İslam düşmanı, veya ağır derecede cahil insanlardan olabilir. Her iki halin de topluma büyük zarar verdiğini, özellikle bu kişilerin etkili ve yetkili makamda olmaları durumunda, zararlarının katlanarak büyüyeceğini de görmemiz gerekir. Yüce Allah, Milletimizi düşmanlardan ve düşman gibi zararlı cahillerden muhafaza eylesin!

Aile, Toplumun Temel Kaynağıdır!

İnsanlığın kaynağı ailedir! Şayet kaynak sağlam ve güvenli olursa, yetişen nesiller de sağlıklı ve topluma faydalı olacaktır. Tam tersi olan durumlarda ise, bozulan veya dağılan aile kaynaklarından insanlara faydasız ve hatta zarar veren bozulmuş nesillerin yetişmesi daha fazla olacaktır. Her iki durumu da yansıtmayan istisna kişiler elbette mevcuttur. Ancak bu istisnalar genel durumu değiştirmekten uzaktır.

Küçük aileler aşiret veya kabile topluluklarını, aşiretler şehir ve kasaba halklarını, şehir ve kasabalar da ülkeleri meydana getirir. Milletin temel yapı taşı ailedir. Aynı milletten insanlar, ortak geçmiş birliğinden gelen güç ve azimle gelecekte de var olabilmenin mücadelesini verirler. Geçmişten gelen kültür ve değerlerin geleceğe aktarıldığı, değişebilen yönlerinin şartlara göre güncellenerek geliştirildiği, geleceğe uzanan medeniyet köprüsünün ayakları aile yapısının üzerinden yükselir.

Aslında ailenin değerini ve işlevini daha güzel ifade edebilmek için vücudumuzdaki hücrelere benzetebiliriz. Millet veya bir ülke halkı, vücut dediğimiz canlı organizma gibidir. Hücrelerin birleşimiyle meydana gelen dokuların, organların ve sistemlerin mükemmel uyumuyla hayatını idame ettirir.

Teşbihte hata varsa şahsıma ait olmak üzere, her bir aile de vücuttaki hücreler gibi önemli ve

toplumsal açıdan önemli bir işleve sahiptir. Ailelerin en önemli işlevi toplumun değerlerini yaşatmak ve geleceğe taşımak üzere, kaliteli, becerikli ve sağlıklı insanları üretmek ve yetiştirmektir. Ailenin kalitesi, yetiştirilen çocukların üzerinde doğrudan etkilidir. İyi aileler çocuklarını toplum için bir değer üretme yeteneğiyle donatırken, iletişim ve etkileşim becerilerini de geliştirir. Millete özgü kültürün ve medeniyetin transferini başarıyla gerçekleştirir. Sağlıklı hücrelerden yeni ve geçmişten gelen değerleri aktarabilen genç hücrelerin üremesi gibi, doğal işleyen bir gelişim ve büyüme süreci yaşanır. Bu yapı bozulmadığı sürece, ölüm ve yaşlılık gibi olağan nedenlerle dağılan veya yıkılan ailelerin eksikliği, genelde hissedilmez. Yerleri doldurulur ve hayat kendi mecrasında ilerler.

Sorunlu veya parçalanmış aile yapıları ise, tıpkı kanser hücreleri gibi işlev kaybına uğrar, kendisiyle beraber çevre hücrelere de zarar vermeye başlar. Kanser hücreleri aşırı şeker tüketimi ve plansız yayılma ile hem vücut kaynaklarını israf eder, hem de işgal ettiği bölgelerdeki çalışma düzenini bozarak, fonksiyon kayıplarına yol açar. Bu bozulma ve yayılma, vücudun kendi imkanları içinde tolere edemeyeceği boyutlara ulaştığında, önemli sistematik arızalara ve en sonunda bütün organizmayı çalışamaz hale getirerek ölüme neden olur.

Sorunlu ve dağılmış ailelerin kendileri ve sorunlu ürünleri olan çocuklar da toplumda tıpkı kanser hücreleri gibi zararlı etkilere yol açarlar. Suç ve şiddet eylemlerine karışma, kötü alışkanlıklar, sağlıksız yaşama şekilleri, eğitim yetersizliği gibi pek çok sorunu yaşayan veya yaşatanların aile geçmişlerinde, önemli sıkıntılar olduğu bilinen bir gerçektir. Sosyal yıkıma ve kamu düzeninde bozulmalara yol açan yasadışı örgütlerin en büyük insan kaynağı suistimale ve yönlendirmeye açık bulunan sorunlu aile çocuklarıdır. Halbuki, sağlıklı işleyen aile kurumlarında çocukların ihtiyaç ve sorunları önceden fark edilerek tedbir alınabilir.

Sosyal Felaketleri Tetikleyen Bozulmuş Aile Yapılarıdır!

Tarih boyunca sosyal yozlaşmalar, günah ve kötülükler bozulmuş aile yapılarından başlayarak yayılmıştır. Kendisi bozulan aileler kısa sürede çevresindekileri de etkilemiş ve akıbetlerini berbat etmiştir. Allah'ın cumartesi günü yasaklarına uymadıkları için maymuna çevirerek cezalandırdıkları (Bakara /65), Hz.Nuh'un kavmi, Âd, Semûd, Hz. İbrahim'in kavmi, Hz. Lût'un kavmi ve Medyen halkının helakı (Hacc /42) Âd ve Ress kavimleri ile bunlar arasında gelip geçen bir çok kavmin (Furkan /38) helakında bozulan aile grupları başrolde-dir.

Yakın dönemin en son ve en güçlü İslam devleti ve Hilafetin son temsilcisi olan Osmanlı'nın yıkılışı da 1856'da çıkarılan "**Islahat Fermanı**" ile özden kopuş ve aile yapısını bozmasıyla ivme kazanmıştır. Aile düşmanı zinanın kurumsallaşması 1812'den itibaren genelevlerin açılmasıyla başlamıştır. Büyük Hakan Sultan Abdülhamit Han'ın dahi önleyemeyerek, gayri Müslimlerin çalışabileceği ve gidebileceği kaydıyla ruhsat vermek zorunda kaldığı genelevler, hem fuhşun hem de bulaşıcı hastalıkların merkezi olmuştur. Gavurluğun içimizde daha rahat kök salabilmesi için, 3 Kasım 1839'da çıkarılan Tanzimat Fermanıyla gavura gavur demek de yasaklanmıştır.

Osmanlıda feminizmin ilk etkileri 1917'de çıkarılan Hukûk-ı Âile Kararnâmesinde görülmüş ve 1919 yılına kadar uygulanmıştır. Batıdan devşirilen kanunların İslam'a ve Milli geçmişimize ters yönleri kısa sürede etkisini göstermeye başlamış ve sosyal dokumuzda değişim ve dönüşüm süreci işlemiştir.

Zina suçunun nasıl bir toplumsal felaket olduğunu gözetmeyen, sadece mevcut kanunda kadın ve erkek arasındaki ceza eşitsizliğini dikkate alan Anayasa Mahkemesi, dini ve toplumsal değerlerimizi hiçe sayarak, erkeklerin zina suçunu 1996'da, kadınların zina suçunu da 1998'de iptal etmiştir. O sırada mecliste bulunan bütün vekiller doğru dürüst bir ceza yasası çıkarmadıkları için, bugüne kadar gelen tüm iktidar ve milletvekilleri de bu pisiği Milletin üzerinden kaldırmadıkları için suçludur, sorumludur, hatalıdır! Tabii ki onları seçerek Meclise gönderen biz vatandaşlar da bu ve benzeri konularda ısrarla takipte olmadığımız için suçluyuz ve ahiret gününde hesap vereceğiz! Allah bize acısın!

Aile Bağları ve Hiyerarşisi Yok Edilmek İsteniyor!

İslam dışı kanun ve sözleşmelerin en büyük hedefi aile yapısındaki bağ ve hiyerarşik düzendir. Erkeğin kavvam sıfatıyla sahip olduğu sorumluluk ve yöneticilik pozisyonu yok edilerek fiilen etkisiz bir eleman haline gelmesi amaçlanmıştır. Bu plan aşamalı şekilde günümüze kadar işletilmiş ve istenen sonuca ulaşılmıştır. Resmi olarak erkeklerin, gerek hanımları gerekse çocukları üzerinde her hangi bir terbiye ve düzenleme yetkisi bırakılmamıştır.

Kadın ve erkek arasında mutlak eşitlik bahanesiyle, ailenin mikro sosyal düzeni iptal edilerek içi boş birlikteliklere dönmesi hedefleniyor. Cumhuriyet döneminde çıkarılan kanunların seyrine baktığımızda önceleri erkekleri kayıran, zina vb. suçlarda kadınlardan farklı ceza

almalarını zorlaştıran uygulamalar göze çarpıyor. Ancak 1985 yılında imzalanan CEDAW anlaşmasıyla erkeklerin yasal ve kültürel hakları birer birer ellerinden alınmaya başlamıştır.

1988 yılında medeni kanunda yapılan değişiklik ile nafaka ödemeleri süresiz hale getirilmiştir. Uzayan mahkeme sürelerinde tedbir nafakası konulmuş, sonrasında süresiz nafaka ile ömür boyu bitmeyen ve sürekli artan bir borç mahkumiyeti yasal zulüm olarak devam etmektedir.

2002 yılında çıkarılan yeni Türk Medeni Kanunu ile erkeklerin “Aile Reisi” yok edilmiş, evlilikte erkeğin fıtrattan gelen Allah’ın ayetle tescil ettiği egemenlik hakları iptal edilmiştir. Edinilmiş malların ortaklığı, ziynet eşyalarının kadının malı sayılması, süresiz nafaka ve ağır tazminatlar nedeniyle evlilik hayatı erkekler için maddi bir tuzağa, kötü niyetli kadınlar içinse haksız ve kısa yoldan zenginleşmeye kapı aralamıştır. Verilen mahkeme kararlarında kadının zina ile kocasını aldatmış olması nafaka ve çocukların velayeti açısından hiç bir şeyi değiştirmemiş, kanunlar aldatan tarafı ödül verir gibi nafakaya mahkum etmiştir.

Yeni medeni kanuna göre kadın ve erkeklerin evlenme yaşı kesin olarak 18’den gün almaya çıkarılmıştır. İstisnai hallerde 1 yaş geriye izin verilmiştir. Garip olan şudur ki 15 yaşındaki bir kız çocuğu rıza ile cinsel ilişki kurabilir ama evlenemez. Evlendiği kişi tecavüz sanığı olarak işlem görür ve yıllarca hapis alır. Bu kanundan sonra genç yaşta zina yerine evlenmeyi tercih ettiği için hapse atılan binlerce insanımız bulunmaktadır. Genç yaşta evlilik genelde tavsiye edilmediği halde, duygu ve düşüncelerine engel olamayarak evlenen kişilerin yuvalarını, 8-10 yıl süren mahkemelerden sonra parçalamak ve birini çocuklarıyla birlikte kimsesiz ve çaresiz bırakıp, diğerini de hapiste çürümeye yollamak ne adaletin ne de insanlığın sonucudur.

Çocukların velayeti örf ve adetlerimizde, toplumsal geçmişimizde ve dinimizde erkeğe aittir. Bu nedenle kadın evlendiğinde erkeğin soyadını alır. Boşanma olaylarında çocukların genelde anne velayetinde bırakılması, babaları ile aralarındaki bağların koparılmasına, çocukların maddi ve manevi sömürü/intikam aracı olarak kullanılmasına neden olmuştur. Tam velayeti elinde tutan taraf (genelde kadınlar, bazen de erkekler) karşı tarafın aleyhine çocukları psikolojik baskı ve yönlendirmeye tabi tutmaktadır. Bu şekilde literatüre EYS (Ebeveyni Yabancılaştırma Sendromu) kavramı girmiştir.

2010 yılında Anayasamıza cinsel ayrımcılığın kadın-erkek eşitliğine aykırı sayılamayacağı eklenmiştir. Pozitif ayrımcılık adı altında erkeklere karşı yapılan ötekileştirme ve haklarını yok etme politikası sürekli ilerlemiştir.

2011 yılında imzalanan İstanbul Sözleşmesi ile hastalıklı erkek düşmanlığı yasalarımızın üzerinde bir yer edinmiştir. Bu sözleşmeye dayalı olarak çıkan 6284 sayılı kanun ve diğer mevzuatımızda bu bölücü ve yıkıcı aile düşmanlığı yasal zemin bulmuştur. Kadınların mutlak masum, erkeklerin de mutlak suçlu kabul edildiği bu düzen içinde sağlıklı bir aile yapısının kurulması imkansız hale getirilmiştir.

Aile İçin Acil Durum İlanı Şarttır!

Ülkemizde sağlıklı bir aile yuvasının kurulmasını önlemek için yasalar ve sözleşmeler yoğun bir işbirliği içindedir. Kolluk kuvvetlerinin ve yargının desteğiyle yapılan zulümler gittikçe feci boyutlara ulaşmıştır. Devletin güvenlik güçlerinin ve yargının koruması altında evli kadınların rahatça zina yapabilmeleri sağlanmaktadır. Zina yaşı ortaokul seviyesine inmiştir. Erkeklerin aile içinde bulunan kadın ve kızlara namuslu yaşama ile ilgili hiçbir kısıtlama veya müdahale yetkisi bırakılmamıştır. Nikahlı olmaları, erkeklerin kendi eşlerine tecavüz suçlamasıyla 10-15 yıl hapse atılmalarına engel değildir. Çünkü kadının beyanı kutsaldır. Delil ve ispat şartı olmaksızın işlem yapılır.

Aile kurumuna yönelik yıkıcı saldırılar medya ve internet üzerinden yoğunlaşarak sürmektedir. Sözde yerli dizi ve filmlerde aşağılık eşcinsel şakalar, karakterler, enseste varan sapkın cinsel ilişkiler, ahlaksız ve sadakatsiz yaşamının teşvik edilmesi, lüks hayat ve israfın yüceltilmesi işlenmektedir. Sapkın bir homoseksüel kişinin Kızılay yardım paketlerini dağıtarak Allah razı olsun duaları eşliğinde kayda alınması rezaletin daniskasıdır. Ancak her türlü melanet gibi bu durum da normal karşılanmakta ve en ufak bir eleştiriye bile değer görülmemektedir.

Devlet eliyle oynatılan kumar ve bahisler Milli Piyango markasıyla meşru gösterilmektedir. Alkol üretimi ve tüketimi çığ gibi büyümektedir. Kaza, cinayet, tecavüz ve benzeri şiddet olaylarının en büyük nedeni olarak tescil edilen içki ve alkole karşı devletin yaptığı en önemli düzenleme vergisini arttırmakla sınırlı kalmıştır. Okullardan itibaren alkolün zararlarını hem maddi hem de manevi boyutlarıyla birlikte işlemek, alkolü cezalarda hafifletici neden olmaktan çıkarmak gerekir.

Eğitim sistemimiz milli olmaktan uzaktır. Eğitim dili ve müfredatında ateist felsefe hakimdir. Milli Eğitim Bakanımız okullarımızı mason-rotary tarikatının oyun alanına çeviren işbirliklerini aleni yapmaktadır. ETCEP (Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Projesi) gelen tepkiler üzerine

şeklen gizlenmiş ancak müfredat içinde fiilen devam etmektedir.

Faiz pisliği sosyal ve ekonomik hayatımızı esir etmiştir. Artık Kurbanlarımız bile faizli kredilerle kesilir hale gelmiştir. Faizin ekonomik ve sosyal yıkımından aile kurumu da nasibini fazlasıyla almaktadır. Ailenin ortak emekleri ve birikimleri faizli borç ve kredilerle yok edilmekte, evlenmek, konut veya taşıt sahibi olmak faiz pisliğine bulaşmadan imkansız duruma getirilmiştir.

TÜİK verilerine göre, artan nüfusa rağmen evlilik sayılarında büyük düşüşler gittikçe derinleşerek yaşanmaktadır. Buna karşılık, boşanma sayılarında ise sürekli bir yükseliş görülmektedir. Nüfusumuzun olağan büyüme trendi ise yeni doğan çocuk sayısının giderek düşmesi nedeniyle düzleşmeye başlamış, yani nüfusumuz giderek yaşlanma eğilimine girmiştir. Kadınları evlerinden kopartarak kapitalizmin çarkları içinde emeği sömüren, tüketimi aşırı teşvik edilerek piyasa hedefi haline getiren, anne olmanın erdeminden ve sorumluluğundan uzaklaştırarak, kariyer odaklı yaşamaya sevk eden, çocukları da taşeron kurumlara atarak aileden uzak büyümelerini sağlayan, bu şeytani sistemin işleyişinden daha farklı bir sonuca gelinmesi zaten beklenemezdi!

Aileler, akciğerlerin hava alış verişini sağlayan en küçük odacıkları gibidir. Toplum içinde katlanabilir ve yerine konabilir sayıda ailenin çökmesi istenmese de yıkıcı etkileri önlenabilir. Ancak çöken akciğer odacıklarının fazlalığı havasızlığa ve boğulmaya neden olduğu gibi, yıkılan ailelerin fazlalığı ve yaygınlığı da sosyal çöküntüye ve dağılmaya götürür. Avrupa'nın aile ve ahlak değerleri açısından yaşadığı felaketi yakından gördüğümüz halde, önlem almak yerine onların kokuşmuş kanun ve sözleşmelerini Milletimize zorla dayatmanın gaflet ve dalaletten farklı bir izahı olabilir mi?

Çok geç olmadan değil!

Yeterince geciktik ve batıyoruz zaten!

Acilen #ÖnceAİLE esaslı ve geniş kapsamlı bir acil durum ilanı yapmamız lazım!

Saldırıları çok yönlü geldiği için savunma ve iyileştirme hatlarını da çok yönlü kurmak zorundayız!

Haydi artık kendine gel Türkiye!

Aile giderse, Millet gider!

Aile giderse, Vatan gider!

Aile giderse, İslam gider!

Aile giderse, Ahiret gider!

O yüzden hep birlikte **#ÖnceAİLE** demeliyiz!

Ercan ÖZÇELİK

Türkiye Aile Meclisi Başkan Yardımcısı

[#EytVazgeçmiyor](#)

Seven sevdiğinden,

Analar sabilerinden,

Emekçi ekmeğinden,

Vaz geçer mi?

Tabii ki [#EytVazgeçmiyor](#)

Et tırnağından,
Süt kaymağından,
Arılar balından,
Hiç bıkar mı?
Tabii ki [#EytVazgeçmiyor](#)

Dost meclisinden,
Kahve sohbetinden,
Sevda türküsünden,
Ayrı kalamıyor,
[#EytVazgeçmiyor](#)

21 Ekim 2019 - İstanbul

[Tele-Sevda](#)

Yanımdan ayıramadığım telefonum gibisin,
Bakmalara doyamam Gül yüzlüm ben sana.

Şarjı tüm gün süren telefonlar gibi dirisin,
Cennet yolunda her zaman huzur ver bana.

Ercan Özçelik
25 Ekim 2019 - İstanbul

Kadın ve Erkek

Kupkuru evleri yuva yapan kadındır!
Yuvaları koruyup geliştiren erkektir!

Kadını ayrılan yuvalar ruhu çıkmış cesede benzer.
Erkeği olmayan yuvalar karaya çıkan balığa döner.

Kadın ve Erkek rakip değil ekiptir!
Mutlu çocuklar tam bir ekip işidir!

Ercan Özçelik
4 Eylül 2020 - İstanbul

[Refika-i Hayatıma](#)

İlk yudumda dudak yakan kahvem gibisin,
Canım yansa da bazen senden vazgeçemem.
30 yıl olmuş lakin daha dün gibi yenisin,
Bendeki hislerini dünyalık şeylere değışemem.

Ercan Özçelik

9 Mart 2020 - İstanbul

Süslü Kelimeler Acı Gerçekleri Kapatamaz!

Huzurevi, Sevgi Evi ve Anaokulu ne kadar da güzel kurumsal isimler değil mi? Duyduğunuzda olumsuz düşünmeniz mümkün değil neredeyse. Huzura, analığa ve sevgiye kim karşı çıkabilir ki?

Darülaceze yani yaşlılar ve düşkünler yurdunu Huzurevi yapınca bütün dramatik görüntüleri örtebilir miyiz? Gerçekten hiç kimsesi kalmayan az bir kısmı müstesna olarak, genelde evlerinde bakılmayan, bıkılan, istenmeyen yaşlılarımız, ölümlerine kadar beklemek zorunda bırakıldıkları bu evlerde huzur buluyorlar mı? Huzuru bulan veya arayan yaşlılar mıdır, yoksa onları terk edip giden aileleri mi?

Evlerimiz büyüdü, yuvalarımız küçüldü! Yuvalarımızda yaşlılarımıza yer bulamıyoruz. Bilmem kaç parça koltuk takımı ve dolap setlerini bir şekilde sığdırabiliyoruz ama, iki dirhem bir çekirdek yaşlımıza katlanamaz olduk. En iyisi huzurevine terk etmek! Hele bir de kendi emekli maaşı falan varsa, sen sağ ben selamet demeyi çok sevdik.

Yuvasında bakabilme imkanı olduğu halde, yaşlı anne ve babalarını huzurevlerine terk eden

evlatlar veya torunlar, cennet biletini çöpe atmış bedbaht gafillerdir. Büyük bir kazancı kaybetmenin yanı sıra, önemli bir görevi ihmal etmenin vebalini ve hesabını da vermek zorunda kalacaklar.

Dağılan yuvaların en büyük hasarına enkaz altında kalan çocuklar maruz kalır! Parçalanmış aile çocukları sağlıklı ve çift taraflı (ana-baba) sevgiden mahrumiyeti çok yoğun hissederler. Yetimhanelere “Sevgi Evleri” demek güzeldir ama, sağlıklı bir aile sıcaklığını vermeye yetersizdir. Yetimhaneler çocuklar için en son çare görülmelidir. Ailelerin korunması, yaşatılması bütün toplumun ve devletin temel ödevidir. Zorunlu olarak dağılan veya ana-babadan birisi vefat eden ailelerde ise müsait olan ebeveynin yanında kalınabilmesi için destek verilmelidir. Parçalanmış aileler kaderine terk edilemez. Akrabalık ilişkileri böyle günlerde önemlidir.

Yetimhanelerin şartlarını düzeltmek iyidir, güzeldir ve gereklidir. Çocukları buralara gelmeden önce koruyabilmek esas olmalıdır. Yoksa, adları her ne kadar sevgi evleri olsa da buralarda kalan çocukların hüznlerini, sevgiye ve ilgiye açlıklarını, ziyaretlerine gittiğinizde hiç tanımadıkları halde sizlere özlemle sarılmalarından anlarsınız. İçiniz yanar, kendinizden utanırsınız.

Anaokulları, annelerinden koparılan çocukların gün boyu oyalandıkları mekanlardır. Anaokuluna veya kreşlere bırakılan her çocuk anasından koparılmış minik birer kuzudur. Çünkü, kapitalist sistem yüzünden genelde çalışmak zorunda bırakılan annelerin yerine, çocukları oyalamak ve temel ihtiyaçlarını gidermek için kurulmuştur. Anaokulları analığın kötü birer taklitçisidir. İnsanın ilk öğretmeni anasıdır. Sevgi ve ilgi yumağı içinde evladına yaşamayı ve dünyayı öğretir. Şuurlu bir anne ise, Rabbini ve Peygamber sevgisini yavrusunun saf yüreğine oya gibi işler. Adab-ı muaşereti, mahremiyet duygusunu, el becerilerini ve daha birçok şeyi ilk defa annesinden görür ve öğrenir. Okul çağına gelinceye kadar çocukların annelerinden koparılmaması lazımdır. Hemşirelik ve doktorluk gibi özel meslekleri olan, toplumun ihtiyacı için çalışması zorunlu bulunan, yavrularına bakabilecek yakınları olmayan anneler için, mümkün olan en iyi şartlarda ve kendilerine çok yakın anaokulları kurulmalıdır.

Bir toplumda huzurevlerinin, sevgi evlerinin ve anaokullarının sayıca artması hayra değil, şerre gidişatı gösterir. İsimleri süslü ama içleri hüznünlü bu kurumların, varlığının en önemli nedeni ailenin zayıflaması ve dağılmasıdır. Aile yapımızı korumak ve aile fertlerinin,

doğumdan ölüme kadar aile içinde barınmasını sağlamak zorundayız. Parçalanmış aileler, yalnız kalan yaşlılar, eskiden Avrupa haberlerinde okuduğumuz olayların bizim toplumumuzda da yaşanmasına neden oluyor. Öldükten sonra, ancak cesetlerinin kokmasıyla fark edilen insanlarımız var ne yazık ki! Çok üzücü olan başka bir durum da huzurevi veya sevgi evine yerleşemeyen insanlarımızın sokaklarda kalmasıdır. Kentlerimizde sokaklarda yaşayan binlerce evsiz insanımız var. Her türlü suistimal, kötü alışkanlıklar, hastalıklar ve açlıkla yüz yüze yaşıyorlar. Komşusu açken tok yatamayan bir ümmetin sonu böyle mi olmalıydı?

Yaşlılık, hastalık, engellilik ve fakirlik gibi sorunlar bütün insanların karşılaşılabileceği doğal sonuçlardır. Etkilerini en aza indirmek için aile yapımızı güçlendirmeli ve ailemizi tehdit eden CEDAW, İstanbul Sözleşmesi ve benzeri aile düşmanı mevzuatlardan korumalıyız. Kadınlarımızın kutsal analık işlevlerini hakkıyla takdir etmeli, yuvalarında konforlu ve huzurlu bir anneliğe imkan sağlamalı, onları kapitalist düzenin çalışan köleliğinden kurtararak evlerinin sultanı olmalarına teşvik etmeliyiz. Çok geç olmadan değil, zaten çok geciktik! Batıyoruz, farkında mısınız???

[Ben Babamı Değil, Kendimi Yıkadım Aslında](#)

Bu hafta sonu nasibim varmış, sevgili Babacığımın saç ve sakallarını tıraş ettim ve banyosunu yaptırdım. Daha önce de birkaç defa tıraş etmişim ama banyosunu yaptırma şerefine ilk defa nail oldum. Bu sefer bana denk geldi. Babacığımın tıraşını ve banyosunu yaptırırken değişik bir duygu ve düşünce yoğunluğu yaşadım. Dimağımda kalanların bir kısmını paylaşmak için yazıyorum.

Berber koltuğuna oturan herkes, imam önündeki meyyit(cenaze) gibi sakın bir teslimiyet içindedir. Sağlıklı insanlar için bu hal, menfaati gereği katlanmak zorunda olduğu, isterse derhal terk edebileceği geçici bir süreçtir. O yüzden müşteri rencide olmaz, berber de gereksiz bir üstünlük psikolojisine girmez. Sevgili Babacığım gibi yaşlı ve hasta durumdakiler için durum çok farklıdır. Tıraş için kıpırdamadan bekleyebilmek dahi zorlu bir iştir. İnci beyazına dönmüş saçlarını makine ile keserken, yorgun ama narin cildini incitmeme gayreti ile birlikte, kandaki oksijen seviyesini düşürmeden hızlıca bitirebilmenin telaşını yaşadım.

Tıraştan hemen sonra kıyafetlerini çıkarmak ve tıpkı bir bebeğin banyo suyunu hazırlar gibi kova içindeki suyun sıcaklığını ayarlamak gerekti. Çünkü duş başlığından gelen sıcak suyun basıncı bile rahatsız ediyor artık. Ne kadar yaşlı ve hasta olursa olsun, suya ilk temasıyla otomatik başlayan abdest hareketleri ne de güzel geldi gözüme. İçimden Rabbime sonsuz şükürler ettim.

Suyla ıslattıktan sonra, sabun ve yumuşak bir lifle erimiş kaslarından arta kalan belli belirsiz tümseklerini, yağsız, kuru ve kemiklerini çevrelemiş derisini nazikçe ovaladım. Kuru bir dala dönen kollarını tutarak güzelce yıkadım. Bir zamanlar benimle birlikte 7 çocuğunu taşıyan, koruyan, beslenmeleri için çalışan ve rızıklarını yuvasına götüren güçlü ve kuvvetli kollardı bunlar!

Babamın şahsında kendi acizliğimi gördüm! Yalan dünyada hepimizin misafir olduğunu, dünya mallarına ise ancak misafir gittiğimiz bir evdeki oyuncaklar kadar sahip olabileceğimizi bir kez daha anladım.

Kıyamet gününe kadar devam eden bir çevrim içindeyiz. Nice insanlar geldi geçti buralardan. Bizler de bir gün ahiret kervanına katılarak dünya molasından çıkacağız. Yol uzun, süreç meşakkatli, aزیımız hazır mı? Hazırladığımız sandıklarımız yeter mi? Zaman ve enerjimizi, dünyada kalacak çakıl taşları gibi mal ve güç kavgaları için mi yoksa, ahirette de geçerli olacak salih amel senetleri için mi tüketeceğiz?

Bu yaşımda anne ve babamın sağ olmasının dahi büyük bir nimet olduğunun farkında olarak, Yüce Rabbimizden bütün mü'min kullarına sıralı ölümler nasip etmesini niyaz ederim. Anne babasından önce evladını mezara koymak zorunda kalanların sancısı anlatılır veya anlaşılır olmaktan uzak, çok dehşetli bir acı olsa gerek.

Yaşlılık ve hastalık halleri, ahiret yolculuğunun habercisi ve dünyada kalanlar için gidenlerin ayrılışına bir alıştırma ve kabullendirme aracıdır. Her şey Yüce Allah'ın takdirinde olmakla beraber, çok ileri yaş ve ağır hastalıklar içinde ızdırap çeken insanların ölümü, bir kurtuluş ve huzura erme vesilesi olarak görülmeye başlanır. Takdir-i İlahi tecelli ettiğinde yakınları için kabullenmek daha kolay gelir ve elhamdulillah dedirtir.

Evlatları ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, ana-babalarının gözünden çocukluk ve mazideki halleri kaybolmaz. Çocuklar da ana-babalarının güçlü ve kudretli zamanlarını unutamazlar. Yaşlı hallerini gördüklerinde buruk bir saygı, şefkat ve merhamet hisleri oluşur. Geçmişte ana-babalarının evlatlarına sahip çıkmalarına neden olan şefkat ve merhamet duyguları, yaşlandıklarında evlatların da ebeveynlerine karşı hizmet ve hürmetlerini geliştirir.

Başlıkta da belirttiğim gibi, ben aslında babamı yıkamadım. Gelecekteki yaşlı, aciz ve muhtaç halimi yıkadım. Nasip olur da o kadar yaşayabilirsem, kendi zayıflığıma ibret ve merhamet

duyguları içinde hizmet ettim. O günler geldiğinde, bana da sevgi ve şefkatle muamele edecek evlatlarımın olması için fiili dua etmiş oldum. Dünyadan ve dünyalık işlerden sıyrılırken, giderek yaklaşan ahiret gününe dair ümit ve korkularımı daha güçlü yaşadım.

Yukarıdaki resimde, babamın kucağında oturan ortadaki çocuktum. Rabbim nasip etti, ben de çocuklarımı kucağımda büyütebildim. Sevgili babamın bizden sonra torunlarını da kucaklayarak sevmeye imkanı oldu. Şimdi de bizler babamızı tıpkı bir çocuk gibi kollayarak ve bazen kucaklayarak hizmetini görmeye çalışıyoruz.

Yaşlılarımızın zayıf ve aciz halleri sadece maddi bedenleriyle ilgilidir. Manevi değerleri ve makamları bundan etkilenmez. O yüzden mümkün olduğu kadar yanımızda ve başımızda olmalarını isteriz. Onların heybetleri bedenleriyle ölçülemez. Her fırsatta onları memnun ve mutlu etmeye, tıpkı bir sevap ağacı gibi görerek, Rıza-i İlahinin onlarda tecelli edebildiğine dikkat etmeliyiz.

Rahmet ve bereket nedeni olan anne ve babalarımızın, mümkün olduğu kadar uzun ve sağlıklı bir ömürle başımızın üstünden eksik olmamalarını, cümle mü'min kardeşlerimiz adına Yüce Rabbimizden niyaz ederim. Anne ve babaları ahirete göçmüş olan kardeşlerimize de sabır ve selamet dilerim...